2. PRZEMIANA RELACJI

Drugi rozdział Dokumentu końcowego Synodu ‘Ku Kościołowi synodalnemu’ nr 49-78

Widzieć:

Przypomnij sobie tekst, który otrzymaliśmy na ostatnim spotkaniu.

Zastanów się, co w nim jest interesującego? Odpowiedz na pytania zawarte na końcu tego tekstu.

Pomyśl o swoim doświadczeniu: Kiedy kontakt z kimś był dla ciebie najowocniejszy, a co przeszkadza w dobrym porozumieniu między ludźmi?

Doświadczenie Chrześcijańskiego Braterstwa Chorych:

W Braterstwie zawsze ważne były braterskie relacje, przyjaźń, osobiste kontakty i równe traktowanie wszystkich ludzi – niezależnie od tego, jaką mają niepełnosprawność i czy jakąś mają; czy są osobami świeckimi, czy duchownymi. Chrześcijańskie Braterstwo powstało z przyjaźni grupy osób z niepełnosprawnościami. Z tych relacji, z tych pierwszych spotkań, zrodził się pomysł rekolekcji w Benoîte-Vaux i to właśnie podczas tych rekolekcji dokonał się „cud” narodzin Braterstwa. Ksiądz François opowiadał:

„Pomiędzy prelekcjami a celebracjami liturgicznymi było mnóstwo wolnego czasu i nie obowiązywała nas ścisła cisza. W tych chwilach młode kobiety z Verdun rozmawiały. Dzieliły się tym, co robią z chorymi w parafii św. Wiktora. Same zapraszały innych do tego samego. Rezultaty były niezwykłe, zdumiewające. Pod przewodnictwem Maryi, natchnieni Duchem Świętym, niektórzy chorzy postanowili czynić we własnych wspólnotach to, co rozpoczęto w Verdun, czynić to w jedności z tamtejszą grupą… Oczywiście, kiedy się o tym dowiedziałem, moja radość była ogromna”.

Oto zatem data narodzin Braterstwa: 17 czerwca 1945 roku.

Osądzić:

W drugim rozdziale dokumentu końcowego synodu jest napisane:

To do Ewangelii musimy się zwrócić, by nakreślić mapę nawrócenia, do którego jesteśmy wezwani, ucząc się czynić postawy Jezusa naszymi własnymi. Ewangelie ukazują nam Go jako tego, który „nieustannie wsłuchuje się w osoby spotykające Go na drogach Ziemi Świętej”. (…) [Jezus] prosi nas, swoich uczniów, abyśmy zachowywali się w ten sam sposób i daje nam do tego zdolność, dzięki łasce Ducha Świętego, kształtując nasze serca na wzór Swego. Tylko „serce umożliwia każdą autentyczną więź, ponieważ relacja, która nie jest budowana sercem, nie jest w stanie przezwyciężyć rozdrobnienia indywidualizmu”. (DK 51)

Przeczytaj fragmenty Ewangelii:

„Byli razem Szymon Piotr, Tomasz, zwany Didymos, Natanael z Kany Galilejskiej, synowie Zebedeusza oraz dwaj inni z Jego uczniów. Szymon Piotr powiedział do nich: «Idę łowić ryby». Odpowiedzieli mu: «Idziemy i my z tobą». Wyszli więc i wsiedli do łodzi, ale tej nocy nic nie złowili. (J 21,2-3)

Jezus, mówiąc swoim uczniom o tym, jak powinny wyglądać ich relacje, nalegał, aby kochali się wzajemnie. I że to będzie znakiem rozpoznawczym Jego naśladowców: „Daję wam nowe przykazanie:

Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali tak, jak Ja was umiłowałem; żebyście i wy tak się miłowali wzajemnie. Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali. (J 13,34-35)

A gdy powstał między nimi spór o to, który z nich jest największy, Jezus powiedział im wyraźnie:

«Wiecie, że ci, którzy uchodzą za władców narodów, uciskają je, a ich wielcy dają im odczuć swą władzę. Nie tak będzie między wami. Lecz kto by między wami chciał się stać wielkim, niech będzie sługą waszym. A kto by chciał być pierwszym między wami, niech będzie niewolnikiem wszystkich. Bo i Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służono, lecz żeby służyć i dać swoje życie na okup za wielu». (Mk 10,42-45)

Pomyśl: Co przez to chce Bóg powiedzieć Tobie? Co Cię uderzyło w tych tekstach? Jak powinieneś odnosić się do innych?

Działać

Pomyśl, co możesz zrobić, aby Twoje kontakty z innymi były lepsze? Aby to była rzeczywiście przyjaźń, miłość, służba na wzór Jezusa?

Jak docenić innych ludzi (i siebie) i nasze możliwości, szczególnie osób z niepełnosprawnościami?

<u>Podejmij konkretne zobowiązanie</u> np.:

- Odwiedzę kogoś z grupy Braterstwa lub jakąś osobę niepełnosprawną, by szczerze porozmawiać, dowiedzieć się co u niej słychać, jakie ma problemy, potrzeby… (a nie by mówić o sobie czy o innych ludziach)? Jeśli nie mogę odwiedzić, to przynajmniej zadzwonię i będę miał czas na serdeczną rozmowę.

- Serdecznie porozmawiam i posłucham kogoś z kim do tej pory było mi trudno nawiązać przyjacielską relację.

Dowiedz się czy grupa podjęła jakieś wspólne działanie, czy spotkanie, które pomoże Wam zbliżyć się do siebie.

Konkretnym postanowieniem niech będzie też przeczytanie trzeciego rozdziału z Dokumentu Końcowego Synodu (nr 79-108) lub przynajmniej materiałów na kolejne spotkanie i zastanowienie się nad zadanymi tam pytaniami.

Możesz także przesłać do grupy diecezjalnej Braterstwa (tgrzesiak@caritas.pl; jolakasprowicz@gmail.com) odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy coś ważnego uświadomiłeś(-aś) sobie w tym rozważaniu?

2. Co zrobić, byśmy mieli lepsze kontakty, a co w tym przeszkadza?

3. Jakie masz propozycje działań?